
Præsident Carlos E. Asay

At tage vare på sig selv og andre

Præsident Joseph F. Smith har engang sagt: »Det er de sidste dages helliges fornemste pligt at tage vare på dem selv og på deres fattige.« Denne udtalelse opsummerer ganske kort de to sider af kirkens velfærdsopgave: 1) den enkelte og familiens fysiske velbefindende, samt 2) kirkens lederes og medlemmers aktiviteter for at fremme eller genoprette dette velbefindende. (Se Det Melkisedekske Præstedømmes personlige studievejledning 1989, s. 201).

At tage vare på sig selv og sin familie.

For adskillige år siden, da jeg tjente som biskop, fik jeg en dag at vide at wardets leder for højpræsternes gruppe havde mistet sit job. Jeg skyndte mig til hans hjem for at bedømme situationen samt for at yde den hjælp og opmuntring, der var nødvendig. Jeg forventede at finde en nedbøjet mand og kvinde fyldt med frygt for hvad der skulle blive af dem i fremtiden. Til min overraskelse blev jeg budt velkommen i et fredeligt hjem af et yderst roligt ægtepar. De fortalte mig at alt var under kontrol samt at de var fuldt ud i stand til at tage vare på dem selv.

Højpræsternes gruppeleder fortalte mig, at han og hans familie igennem nogen tid havde forstået og anvendt de grundlæggende velfærdsprincipper. Ja, de havde arbejdet hårdt og havde levet sparsommeligt. Det vil sige de havde betalt deres tiende, de havde levet indenfor rammerne af deres indtægt og var fri for gæld. De havde penge stående på en opsparingskonto og de havde et års forråd i deres forrådslager. Desuden havde manden gået på skole om aftenen for at udvide sit kendskab til sit arbejdsområde. Han var derfor fuld af tillid til at han kunne få en anden beskæftigelse på jobmarkedet.

Min kærlighed og respekt for gruppelederen voksede på grund af denne oplevelse. Han var ordets gører ikke blot dets hører. Han tog sine familieansvar alvorligt, og han var fast besluttet på at være selvforsynende.

At tage vare på de fattige.

Som dreng boede jeg sammen med min far og mor nær banelegemet hvor mange toge passerede. Undertiden skete det at fattige mennesker kom til vores hjem for at tigge om mad og penge. Mine forældre var trofaste medlemmer af kirken og havde altid givet gavmildt til fasteofferfonden samt betjent trængende og værdige hellige. Men de viste også omsorg for mennesker udenfor kirken, deriblandt jernbane-vagabonderne. De var altid villige til at hjælpe dem, der var i nød.

Vagabonden eller tiggeren, der var syg eller fysisk ude af stand til at arbejde for den hjælp han fik, gav mine forældre føde gratis og uden påholdenhed. Til dem, der var fysisk i stand til det, sagde min far: »Min gode mand, jeg har en stabel brænde i baghaven. Gå om og kløv lidt brænde. Når du er færdig med det, skal vi give dig mad.« De, der var dovne og kun interesseret i hjælpen, ville vrede gå bort, idet de forbandede min far. De der var ærlige og redelige ville gå om til brændestabelen og arbejde for den hjælp de modtog, og ville derved bevare deres selvrespekt og værdighed.

Undertiden gør vi folk en bjørnetjeneste når vi ignorerer velfærdsprincipperne og giver dem noget for ingenting. Istedet for at hjælpe dem med vores godhed får vi dem til at glemme arbejdets ophøjende princip og forårsager at de bliver mere afhængige af andre.

Konklusion.

Vi er vores broders vogter. De timelige og åndelige aspekter af vores liv er uløseligt forbundet med hinanden. Vi er derfor nødt til at forstå og anvende de grundlæggende velfærdsprincipper eftersom de er en livsvigtig del af Jesu Kristi evangelium.

Må vi altid huske at tage vare på os selv og på de værdigt trængende. Vore bønner bliver besvaret og vi modtager tilgivelse for vore synder i forhold til hvordan vi tager vare på vores egen velfærd samt vor næstes. (Se Alma 34:27,28; Mosiah 4:26). □

af Præsident
Carlos E. Asay
Områdepræsident

De grundlæggende velfærdsprincipper (som beskrevet i skriften)

I. At tage vare på sig selv og sin familie (1. Tim. 5:8)
- **A. Mål - at blive selvforsynende (L&P 78:14)**
- **B. Principper**
  - **1. Arbejde (1. Mos. 3:19; Moses 1:39)**
  - **2. Lev sparsommeligt (2. Nephi 9:51)**
    - **a. Betal tiende (Mal. 3:8-18; L&P 64:23; L&P 119:4)**
    - **b. Udøv selvkontrol og anvend ressourcer fornuftigt (Luk. 14:28-30)**
    - **c. Tænk på fremtiden (forråd, spar op, videreuddannelse) (L&P 38:30).**

II. At tage sig af de fattige (Mormon 8:36-39)
- **A. Mål - At udøve ubesmittet gudsdyrkelse (Jak. 1:27)**
  At gøre vores bønner virkningsfulde (Alma 34:27-28)
  At opnå tilgivelse for vore synder (Mosiah 4:26)
- **B. Principper**
  - **1. At give gavmildt og villigt (Mosiah 4:26-27; Luk. 6:38)**
    - **a. At bidrage til fasteofferfonden (Moroni 7:5-10; Kor. 9:6-8; Alma 1:27,30)**
    - **b. At yde tjeneste (Matt. 25:31-46; L&P 52:40; Moses 7:17-18)**
  - **2. Hjælp andre til at blive uafhængige (L&P 78:14)**
    - **a. Yd midlertidig hjælp (Mosiah 2:17; Luk. 10:25-37)**
    - **b. Giv folk mulighed for at arbejde for den hjælp de modtager (1. Tim. 5:18; L&P 42:42)**
    - **c. Sørg for rehabilitering på længere sigt (L&P 82:18-19; Matt. 25:13-30)**

Fra det europæiske områdes hovedbestyrelsesmedlemmer

Hovedbestyrelsernes repræsentanter i Europa fra venstre Marilyn J. Lasater, Colleen W. Asay og Helene Ringger.

»Vi tjener den enkelte«

Vi er taknemmelige for muligheden for at minde vore Primaryledere og funktionærer i Europa om to meget betydningsfulde programmer, der skal bringes til udførelse i løbet af 1989.

Primarys udfordring udarbejdes hvert år af Primarys hovedbestyrelse for at inspirere og vejlede primaryledere på alle niveauer. Udfordringen bringer et overordnet mål, der skal fokuseres på i løbet af året samt emner, der kan behandles ved lederskabsmøderne. Det er i år: »Vi tjener den enkelte«.

Vi håber og beder til at tjene den enkelte er jeres ønske og mål i år og i de kommende år. Denne udfordring bør kunne hjælpe præstedømmeledere og primaryledere til at udvikle større omsorg og opmærksomhed for det enkelte primarybarns behov.

At tjene er ikke noget restriktivt. At tjene bør være nøgleordet når præstedømmeledere tjener dem, der virker i Primary, der igen betjener andre ledere og lærere i Primary, der igen betjener hvert enkelt barn i Primary. Selv primarybørnene bør belæres om at de skal betjene hinanden. Når alle forstår ånden i denne herlige tanke, der blev demonstreret af Mesteren vil alle finde glæde i deres tjeneste i Primary.

At tjene i Primary betyder, at gøre alle børn mellem 3 og 11 år aktive i Primary. Vi bør fokusere på det enkelte barn, besøge deres hjem, opfordre dem til at deltage i Primary, arbejde med inaktive forældre for at de forstår betydningen af Primary, og gøre alt hvad vi kan for at de udvikler et personligt forhold samt en forståelse af vores himmelske Fader.

Emnet for **Primarys nadvermødeprogram for 1989** er »Jeg er Guds kære barn«, som afholdes ved et nadvermøde i alle ward og grene i løbet af september eller oktober. Formålet med dette program er at øge hvert enkelt barns selvtillid gennem deltagelse i programmet og ved at de forstår at de er børn af Gud samt at hans Søn elsker os.

For at nadvermødeprogrammet bliver en meningsfyldt kulmination for børnene må vi sikre os at vores primaryledere og lærere planlægger og på rette vis anvender fællestiden, sangøvelserne samt de kvartalsårlige aktivitetsdage for at børnene derigennem bibringes en større forståelse af deres forhold til Gud.

Til at bistå os i løbet af året har Primarys hovedbestyrelse udarbejdet følgende emner fra skriften som månedlige emner i løbet af 1989:

April: »Jeg lever i en smuk verden« (L&P 14:9)
Maj: »Jeg har familie og venner« (L&P 42:45)
Juni: »Jeg har talenter« (L&P 46:11)
Juli: »Jeg har ledere og lærere« (L&P 68:28)
August: »Jeg har skrifterne« (L&P 33:16)
September: »Jeg kan få svar på mine bønner« (L&P 112:10)
Oktober: »Jeg elsker at synge« (L&P 136:28)
November: »Jeg har mange velsignelser« (L&P 76:5)
December: »Jeg kan vende tilbage til Himlen« (L&P 78:7)

Vi beder for jer, I vidunderlige Primaryledere og funktionærer overalt i Europa. Det er et særligt år for Primary i år, hvor vi bør gøre alt for »at tjene den enkelte«. Må Herren velsigne jer i jeres anstrengelser. □

Colleen W. Asay
Helene Ringger
Marilyn J. Lasater.

PRIMARY

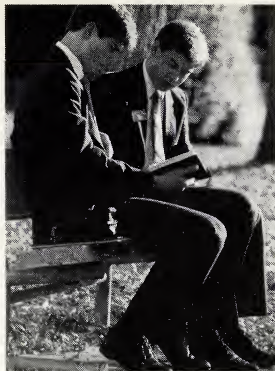
HÅNDBOG

Retningslinier og bekendtgørelser

Hvis et barn fylder 9 år og endnu ikke er døbt, regnes det som ikke-medlem og står ikke længere på organisationens aktivitetsrapport. Men imidlertid bør Primarys ledere stadig indføre børnenes navne på klassekortene og gøre alt for at opmuntre dem til at deltage regelmæssigt i Primary.

Ethvert barn i primaryalderen bør have mulighed for at deltage i Primary. Ledere og lærere skal kende hvert barn, som ikke deltager i Primary samt grunden dertil. De skal sætte sig mål for at aktivisere hvert eneste barn, som ikke deltager og skal udtænke en handlingsplan for at imødekomme særlige behov hos hvert enkelt barn. De skal arbejde under præstedømmets ledelse og involvere hjemmelærere og besøgslærerinderne, når det er muligt. □

Primary håndbog.

Det Første Præsidentskab opfordrer til øgede bidrag til missionærfonden for at mange unge fra lande med mindre indkomster også kan komme på mission. (Foto TD).

Det Første Præsidentskab opfordrer til øgede bidrag til missionærfonden

Det Første Præsidentskab har sendt et brev til samtlige generalautoriteter og præstedømmeledere i USA og Canada hvori de opfordrer til at der bidrages til missionærfonden.

Brevet, der er underskrevet af præsident Ezra Taft Benson og hans rådgivere præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson, erklærer:

»Stadigt stigende antal af unge mennesker går på fuldtidsmission. Mange af dem kaldes fra områder udenfor USA og Canada og kunne ikke drage på mission uden hjælp fra missionærfonden. Øgede bidrag til denne fond er derfor bydende nødvendigt.

Vi opfordrer enkeltpersoner, familieorganisationer og præstedømmekvorummer til at sende bidrag til missionærfonden. I forbindelse med tiendeopgørelse samt ved andre lejligheder bør biskopper og præstedømmeledere gøre medlemmerne opmærksomme på denne fond samt opfordre dem til at bidrage med så meget som deres situation tillader. Lederne skal imidlertid ikke opsætte kvoter eller fastsætte bidrag ej heller udøve overdrevent pres.

Vi opfordrer områdepræsidentskaberne til at samarbejde med stavspræsidentskaberne i at finde måder hvorpå bidragene kan øges til fonden indenfor ovennævnte retningslinjer, samt at man ligeledes sørger for at kvorums-, wards-, og stavsfonde ikke står uanvendte hen. Fonde, der ikke er nødvendige for allerede iværksatte eller fremtidige projekter samt overskydende penge i wards- eller kvorums missionærfonde bør indbetales til missionærfonden.

Vi er taknemmelige for jeres støtte til denne vigtige del af den verdensomspændende missionsindsats.« □

(Church News).

PRÆSTEDØMMET I

FUNKTION

Kirken har udgivet en ny spændende bog.

Nyt fra Nordisk Distributions Center

Nordisk Distributions Center har for nylig udgivet en ny spændende bog på dansk: Præstedømmet i funktion.

Bogen indeholder en antologi af nogle af de bedste artikler og historier fra New Era (kirkens engelsksprogede blad for unge) og Stjernen om det Aronske Præstedømme og om unge mænds oplevelser med præstedømmet igennem deres liv. Emnerne strækker lige fra profetens ord til essays af nogle af generalautoriteterne om lærdomme, samt drøftelser af diakonernes, lærernes og præsternes særlige pligter til inspirerende oplevelser om unge mænd.

Bogen indeholder også noveller, der understreger de principper, som unge bærere af det Aronske Præstedømme bør efterleve. En bog som bør læses af alle aronske præstedømmebærere både unge og gamle.

Vidste du, at der er kommet nye familiegruppeskemaer?

Vidste du, at der er kommet helt nye forenklede retningslinier for indsendelse af navne til tempelordinanser?

Hæftet »Kom til Kristus gennem tempelordinanser og pagter« er en helt ny vejledning i hvorfor vi udfører slægtshistorisk arbejde og hvorfor vi indsender navne til templet. Den fortæller dig lidt om det hele og lidt om, hvorledes du skal udfylde de nye familiegruppeskemaer samt hvorledes du indsender dem. Den fortæller også om nogle af de mange hjælpemidler, der er til rådighed for dig, så du bedre kan finde din slægt og sørge for at de får mulighed for at acceptere de frelsende ordinanser.

I forbindelse med det nye slægtshistoriske program er der også udkommet nogle instruktioner til ledere for slægtshistorie. Det er et hæfte, som hedder »Indsendelse af navne til tempelordinanser«. Den skitserer de nye retningslinier og krav, der stilles vedrørende indsendelse af navne til templet. Den er ikke alene god for ledere for slægtshistorie, men for enhver, der ønsker at være effektive og nøjagtige, når de indsender skemaer. Dette lille hæfte besvarer en mængde af de spørgsmål, man har i forbindelse med kirkens slægtshistoriske program og indsendelse af skemaer.

»Kom til Kristus gennem tempelordinanser og pagter« har bestillingsnummer PBGS 153A DA, og »Indsendelse af navne til temppelordinanser« har bestillingsnummer PBGS 1391 DA. Hvert af hæfterne koster 7 kr og kan bestilles gennem jeres kirkebibliotek på Nordisk Distributions Center. □

Lisbeth V. Andersen.

Præsident Howard W. Hunter fremhæver betydningen af at holde familiehjemmeaftten hver mandag (Foto:TD).

Kirken understreger atter betydningen af at holde familieaften

Betydningen af at holde familiehjemmeaften er atter blevet understreget af Kirken. I et brev udsendt til generalautoriteter, regionalrepræsentanter, stavs-, missions- og distriktspræsidenter samt til biskopper og grenspræsidenter, erklærer præsident Howard W. Hunter fra De Tolv Apostles Kvorum:

»I over halvfjerds år er Kirkens medlemmer blevet opfordret til regelmæssigt at holde familiehjemmeaften. Der er blevet lovet store velsignelser til dem der følger Herrens råd og holder familiehjemmeaften. I 1915 sagde Det Første Præsidentskab: 'Hvis de hellige adlyder dette råd (om at holde familiehjemmeaften), lover vi, at de vil modtage store velsignelser. Kærligheden i hjemmet vil vokse og lydigheden overfor forældrene vil øges. Tro vil udvikles i Israels ungdoms hjerter, og de vil få kraft til at bekæmpe de onde påvirkninger og fristelser, der omgiver dem.'

Mandag aften er fortsat forbeholdt familiehjemmeaftenen. De lokale ledere bør sørge for at kirkebygninger og faciliteter er lukket mandag aften. Der bør ikke planlægges stavs- eller wardsaktiviteter på mandag aften. Familiehjemmeaftenen kan også udover undervisning i evangeliet omfatte rekreative aktiviteter af familiemæssig karakter.

Med hensyn til familien og sabbatten blev følgende råd givet da den samlede mødeplan blev indført: »Eftersom den nye mødeplan vil give familien tid til at være sammen i løbet af søndagen, bør forældrene planlægge aktiviteter i løbet af sabbatten, der åndeligt vil styrke familien«.

Forslagene omfattede debat af emner i evangeliet og undervisning, nedskrivning af personlige eller familiemæssige optegnelser, afholdelse af familieråd, oprettelse af familieorganisationer, personlige interviews mellem børn og forældre, skrive breve til slægtninge eller udsendte missionærer, slægtsforskning, besøge slægtninge eller bekendte der er syge eller ensomme, missionering, læse historier for børn, eller synge salmer sammen. Ledere bør undgå at planlægge for mange ekstra møder om søndagen, som forhindrer familien i at være sammen på sabbatten.

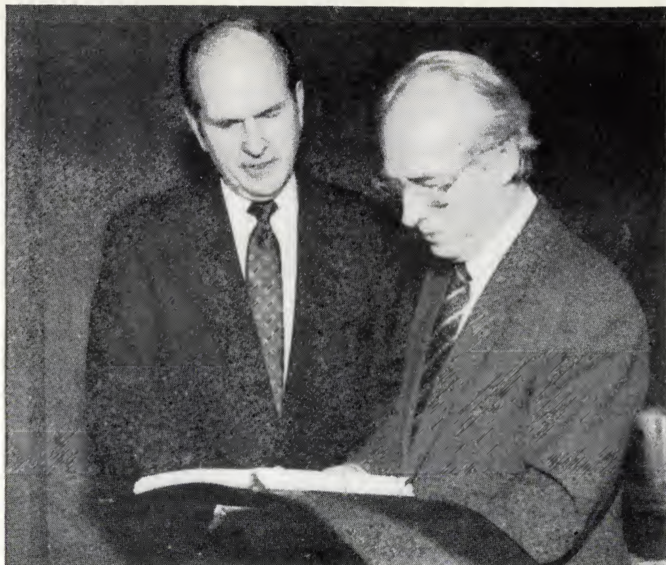
Vi beder jer erindre at Herren har befalet forældre at undervise deres børn i evangeliet (se L&P 68:25-28). Selvom den vigtigste kilde til denne undervisning er skriften, opfordres forældre også til at benytte Familiehjemmeaftenen, idé- og håndbog, taler fra generalkonferencerne, kirkens blade, kirkens videoprogrammer samt andre passende familieorienterede materialer. Hver eneste nyomvendte familie eller ægtepar bør foræres et eksemplar af Familiehjemmeaftenen, idé- og håndbog af biskoprådet.

Under forældrenes ledelse bør familien hver uge afholde en familiehjemmeaften. Familiehjemmeaftenen bør fokusere på at opbygge enhed og glædeligt samvær gennem aktiviteter samt gennem studium af Jesu Kristi evangelium.« □
(Church News).

Mormons Bog omvender folk

Baranquilla, Columbia. - Et mål om at lade medlemmerne uddele eksemplarer af Mormons Bog, har resulteret i mere end 350 døbte i Baranquilla-missionen i Columbia i Sydamerika. Hvert missionærpar af missionens 98 missionærer satte sig det mål at de ville uddele 100 eksemplarer af Mormons Bog i løbet af december måned.

Missionærerne gik sammen med medlemmerne rundt til deres venner og uddelte eksemplarer af Mormons Bog. Ialt blev der uddelt 3.034 eksemplarer af Mormons Bog og 3.001 gange gav missionærerne den første lektie. Af de mennesker der blev kontaktet, blev 144 døbt i december måned, og andre 200 sluttede sig til kirken i løbet af de to første uger af januar. »Medlemmerne var begejstrede,« fortæller missionspræsident Frank E. Berrett. Han fortæller at missionærerne forventer at dåbstallet før slutningen af januar vil nå op på 500, samt at tallet som følge af indsatsen i december vil fortsætte med at stige i løbet af februar måned. □
(Church News).

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum overrækker den norske ambassadør, Kjell Eliassen en bog med optegnelser over Eliassens slægtshistorie. (Foto Church News).

Kirken opfører kirkebygning i Polen

Washington, D.C.

Planerne for opførelsen af den første sidste dages hellige kirkebygning, der skal opføres i Polen var et af de emner Ældste Russell M. Nelson og den polske ambassadør i USA diskuterede ved et frokostmøde fornylig.

Ældste Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum var rejst til Washington for på Det Første Præsidentskabs vegne at udtrykke sympati og overrække en check på 100.000 dollars til den sovjetiske ambassadør Yuriy V. Dubinin til hjælpearbejdet efter jordskælvet i Armenien.

Mens Ældste Nelson var i Washington mødtes han med Polens ambassadør Jan Kinast og dennes hustru, Krystyne. Senere havde Ældste Nelson møde med Norges ambassadør Kjell Eliassen på den norske ambassade.

Polens ambassadør Kinast og ældste Nelson talte om de planer der er under udarbejdelse for opførelsen af en kirkebygning i Polen i løbet af 1989. »Kirkens medlemmer mødes i lejede lokaler. Denne bygning, der skal opføres i bydelen Wola i Warszawa bliver den første bygning, bygget specielt til vores formål.«

Ældste Nelson fortalte at ambassadøren havde fremhævet, de mange ændringer, der finder sted i Polen for tiden. »Hr. Kinast fortalte at folk fra vesten og andre dele af verden opmuntres til at besøge Polen.«

Mødet med ambassadør Eliassen i den norske ambassade fandt sted kun en dag før Eliassen blev forflyttet til Storbritannien for at virke som Norges ambassadør dér. Ældste Nelson besøgte Eliassen på præsident Monsons vegne.

Præsident Monson traf Eliassen sidste sommer, da ambassadøren besøgte Salt Lake City. Under sit ophold i Utah udtrykte Eliassen interesse i slægtshistorie.

Da præsident Monson hørte det arrangerede han straks at genealoger med ekspertise i skandinaviske optegnelser samlede adskillige sider med informationer om den norske ambassadørs forfædre. De slægtshistoriske optegnelser bllev samlet i et læderbind og overrakt af Ældste Nelson. □
(Church News).

Undervisning i hjemme-beskæftigelse

Spokane, Washington. - Kirkens regionale beskæftigelseskontor i Spokane afholdt fornylig en workshop i hjemmebeskæftigelse for omkring 100 søstre fra otte forskellige stave. Formålet med denne workshop var at hjælpe mødre med mindre børn til at finde måder hvorpå de kunne tjene penge uden at skulle forlade hjemmet. Søster Elizabeth Holmes, der er hjælpeforeningspræsidentinde i Troy Ward i staten Montana i USA fortalte at hun og adskillige andre søstre var rejst omkring 450 km. for at kunne deltage i workshoppen.

»Jeg var meget begejstret for mødet«, fortalte søster Holmes. »Der er mange mennesker i vores ward, der behøver denne form for hjælp. Workshoppen gav os håb om at vi kan opnå succes med vores hjemmebeskæftigelse. Vi ser frem til endnu flere workshops af den type.« □
(Church News).

Søster Nielsen med nogle af de indfødtes børn (Foto: Nielsen).

Fremgang i Afrika

Tiden går utroligt hurtigt. I slutningen af januar måned har vi været på mission i 15 måneder. Mange ting er sket her i Nigeria. Vi har haft en dejlig tid med mange åndelige oplevelser, og vi har oplevet mange spændende ting. Vores største glæde er dog, at vi kan tjene vores Himmelske Fader og dele evangeliets velsignelser med de dejlige mennesker, som lever her i Nigeria.

Vi lovede at fortælle mere om vores mission i vores sidste hilsen. Dette løfte vil vi gerne indfri inden hjemkomsten til Danmark.

I februar måned 1988 fortalte vi lidt om de begivenheder, som vi forventede skulle ske i Nigeria. Den 15. maj 1988 blev Nigeria Aba Stav organiseret. Det var en historisk dag i kirken. Det var også en historisk dag ikke blot for Nigeria, men for hele Afrika, idet det samtidig var den første stav, hvor alle præstedømmeledere var sorte. Ældste Neil A. Maxwell organiserede staven. På sin rejse fra Lagos til Aba besøgte ældste Maxwell og præsident Sackley Ibadan. Alle missionærerne i vores mission havde lejlighed til at møde ældste Maxwell. Blandt andet fortalte ældste Maxwell om sine følelser, da præsident Spencer W. Kimball og medlemmer af De Tolvs Kvorum modtog åbenbaringen om, at alle værdige mænd uanset race og farve kan modtage præstedømmet. Ældste Maxwells beretning gjorde et stærkt indtryk på os alle. Vi ved hvilken betydning denne åbenbaring har for afrikanerne.

Den 1. juli 1988 blev Nigeria Lagos Mission delt i to missioner, Nigeria Lagos Mission og Nigeria Aba Mission. Den store flod Niger danner grænsen mellem de to missioner. Vi tilhører fortsat Nigeria Lagos Mission. Missionen dækker den sydvestlige del af Nigeria, og Missionskontoret ligger i Lagos. Samme dag tog vi også afsked med præsident og søster Sackley. Præsident Sackley blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum ved april konferencen, og han blev afløst fra kaldelsen som missionspræsident pr. 1. juli 1988.

Præsident og søster Mathews er kaldet som nyt missionspræsidentpar i Nigeria Lagos Mission. De kommer fra USA. De har tidligere boet i Lagos, så de er kendt med forholdene i Nigeria.

Missionærarbejdet går stærkt fremad i missionen. Kirken har åbnet missionærarbejdet i yderligere fem byer siden åbning af Ibadan i november måned 1987. Der er nu missionærpar og ældster i Abeokuta, Ile-Ife, Ondo, Ijebu-Ode og Akure. I to af disse byer er der etableret grene. Interessen for kirken er stor. Der var ca. 200 tilstede i det første nadvermøde i Akure. Der er dog også kræfter, som arbejder imod kirken. Nogle af de etablerede kirker uddeler anti-mormon litteratur, og de advarer deres medlemmer mod at læse Mormons Bog og modtage diskussionerne.

Vi arbejder fortsat i Ibadan. Vi vil også afslutte vores mission her. Vi arbejder midt i Yorubaland. Den lokale befolkning tilhører Yoruba stammen, og de taler Yoruba, som er det lokale sprog. Yoruba stammen er en af Nigerias store stammer. Yoruba'erne er enige om, at stammens hjemsted er Ife, som ligger ca. 75 kilometer fra Ibadan. En af myterne fortæller, at Ife også er det sted, hvorfra mennesket stammer, og hvor jorden blev skabt. Yoruba'erne tilbad over 400 guder. Den øverste gud Olurun sendte sin søn, Oduduwa, ned på jorden bærende en hanekylling med fem tæer, en palmenød og en håndfuld jord. Oduduwa spredte jorden udover vandet. Hanekyllingen kradsede i jorden, og jorden blev tørt land. Nøden blev plantet, og et palmetræ voksede op med seksten sider. Disse sider repræsenterer de seksten kronede regenter af Yorubaland. I dag er de fleste Yorubaer kristne. I dag bor der også mange andre befolkningsgrupper i Yorubaland. Vi møder Hausaer fra nord, Iboer fra øst og folk fra mange andre stammer. Vi møæder også en del fra Ghana.

Vi vil nu fortælle lidt om, hvad der er sket her i Ibadan siden de første missionærer kom til Ibadan i november måned 1987.

Det første nadvermøde i Ibadan blev holdt den 8. november 1987 i en broders hjem. Denne broder blev i et af de første møder opretholdt og indsat som præsiderende ældste. De efterfølgende møder blev ligeledes holdt i denne broders hjem. Fra 6. december blev møderne holdt i en lejet bygning under den præsiderende ældstes ledelse.

Den 6. marts 1988 blev de to første grene etableret i Ibadan. Begge grene blev organiseret med fuldt grenspræsidentskab og sekretær. I 1. gren blev der kaldet en kvorumspræsident og en rådgiver og en præsident for søndagsskolen. Kort tid efter blev der kaldet præsidentskab og funktionærer i Primary og Hjælpeforeningen i begge grene. Senere er der i begge grene organiseret et Aronsk Præstedømme Kvorum. Det sidste nye er, at Unge Mænds program er startet op i begge grene, og Unge Pigers program er startet op i 2. gren.

I midten af oktober måned blev der etableret en 3. gren i Ibadan. Grenen blev etableret i et helt andet område af byen. Møderne bliver holdt i et dejligt lokale i en helt ny bygning placeret i et område med mange mennesker.

Det næste mål er, at organisere et distrikt. Tidspunktet er endnu ikke modent, da der fortsat ikke er ledere nok til at lede både grene og et distrikt.

Kirken har indtil nu lejet bygninger til de tre grene. Kirken er dog igang med at undersøge mulighederne for køb af

Ældste Jørgen Nielsen i en undervisningssituation. (Foto: Nielsen).

areal til den første byggede kirkebygning her i byen. Vi har fundet et egnet areal centralt placeret, som kirken er interesseret i at købe.

Vi havde arbejdet meget i 2. grens område. Vi havde undervist en del familier, som var blevet medlemmer, så vores missionspræsident besluttede at vi ikke skulle flyttes til Abeokuta, men blive i Ibadan og tage os af 2. gren.

Vi havde nogle opgaver i forbindelse med etablering af 2. gren. For det første skulle vi skaffe en bygning til grenen. Vi fandt i samarbejde med et medlem en dejlig bygning, som både var egnet til kirkebygning, og som også lå godt placeret. Vi fik lejet bygningen. For det andet skulle vi også købe inventar og indrette bygningen. Alle ting skulle være i orden til den 6. marts. Alt lykkes selvom alting tager længere tid her.

Vi arbejdede med 2. gren indtil 1. maj. Den 1. maj blev Hudsons flyttet til Lagos, hvor de skulle tilbringe de sidste 3 uger af deres mission. Det tredie ægtepar var i slutningen af marts flyttet til en anden stor by, Ile-Ife, hvor de skulle starte missionærarbejdet. Fra 1. maj skulle vi også arbejde med 1. gren. Vi var herefter det eneste par tilbage i Ibadan. Vi var dog ikke helt alene. Vi havde 4 ældster alle fra Nigeria, som vi kunne arbejde sammen med. Ældster fra Nigeria er dygtige. De fleste af dem har inden deres kaldelse som fuldtidsmissionærer, arbejdet som distriktsmissionærer. De har stor erfaring i missionærarbejdet, og de fortsætter uden større besvær i deres kaldelse, som fuldtidsmissionær. En af disse ældster er iøvrigt, efter sin afløsning fra sin mission, kaldet som grenspræsident i en af grenene i Lagos.

Der er dåb her i Ibadan næsten hver uge. Der blev døbt 139 personer i 1988. Det var et problem at få organisationen til at følge med i denne udvikling i medlemstallet, når man tager i betragtning, at alle medlemmer, også ledere i grenene, er nydøbte. Heldigvis er mange af de nye ledere i besiddelse af evnen til at vokse med opgaven. Det er dejligt at se deres entusiasme og begejstring i etablering af kirken. De er dog nye i kirken, og de mangler erfaringer. Hertil kommer, at mange ting i kirken gøres anderledes end i Nigeria. En af vores opgaver er at støtte og uddanne disse nye ledere. Det er lidt af en udfordring, men en dejlig udfordring. Disse nye lederes dagligdag og kulturelle baggrund er vidt forskellig fra vores erfaringsgrundlag. De tænker og handler simpelthen anderledes, end vi gør. Vi har lært en masse i dette samarbejde. Vi har lært at være tålmodige, at små fremskridt fører til store fremskridt, og vi har lært at værdsætte værdien af den næstbedste løsning på et problem, som en foreløbig løsning. Vi underviser lederne direkte. Vi bruger også kirkens sædvanlige møder i grenene som uddannelsessted. Selvom der endnu ikke er organiseret et distrikt, så holder vi mange af de møder, som normalt holdes i et distrikt. Vi holder f.eks. fælles Præstedømmemøde og Præstedømmelederskabsmøde og andre lederskabsmøder. Lederne bliver her igennem kendt med kirkens møder, samtidig med, at vi bruger disse møder rent uddannelsesmæssigt. Når vi holder disse møder, så involverer vi de lokale ledere som talere og lærere.

Vi vil også fortælle lidt om broder Friday og den familie, som vi omtalte i vores sidste beretning. Broder Friday er stadigvæk meget aktiv i kirken. Han blev kaldet som præsident for søndagsskolen i 1. gren. Siden er han blevet afløst og kal-

Fortsættes...

Nogle af medlemmernes børn. (Foto: Nielsen).

Fortsat

det som præsident for Unge Mænd og vejleder i Aronsk Præstedømme. Han er ældste nu, og han er en stor støtte i grenen. Den omtalte familie tilhører 2. gren. Manden er nu ældste. Ved grenens etablering blev han kaldet som kvorumspræsident, og han har fortsat denne kaldelse. Hustruen er præsident i Primary, og hun tager sig også af musikken i 2. gren. Den ældste datter på 12 år holder nogle fantastiske taler i nadvermøderne. Forøvrigt er det kendetegnende for de nye medlemmer, at de holder nogle gode taler. Denne familie er også en støtte for 2. gren. Broder Friday og denne familie er gode eksempler på, at vor Himmelske Fader har forberedt og udvalgt de søskende, som skal danne grundlaget for Hans kirke i denne del af verden. Ånden bærer vidnesbyrd om dette, når vi underviser en af disse udvalgte.

Det er en oplevelse at være part i denne udvikling. Se hvordan mennesker gror, når de accepterer evangeliet og forpligter sig til at efterleve det. Vi er glade for vores mission. Vi elsker dette folk, som vi deler evangeliet med, selvom de til tider ikke vil acceptere vores budskab, og selvom de engang imellem handler anderledes end vi forventer. Vores vidnesbyrd er groet gennem mange åndelige oplevelser. Vi ved, at det gengivne evangelium gennem profeten Joseph Smith er den eneste vej, som kan føre os hjem til vores Himmelske Fader. Det gengivne evangelium vil og kan ændre enhver persons tilværelse. Det er der specielt brug for her i Afrika. Vi har allerede set mange eksempler på dette under vores mission. Vi har også set, hvilken indflydelse Mormons Bog har på dens læsere. Den er i sandheden et nyt Testamente om Jesus Kristus, og den leder dens læsere nærmere til Gud end nogen anden bog. Vi ved, at vores Himmelske Fader og Jesus Kristus lever, og vi er taknemlig for deres kærlighed til os.

Vi vil slutte denne artikel med en hilsen til alle søskende og venner i Danmark. Vi værdsætter vores fælles søstre- og broderskab og vores venskab. Vi vil takke for de mange breve, som vi har modtaget. □

Sister and Elder Nielsen
Ibadan
Nigeria Lagos Mission.

Der vaskes op efter middagen. (Foto: Nielsen).

En flok nordmænd hjalp med at skubbe - men der skulle mere end det til at løse problemerne. (Foto: Vestbö).

Amfibieoperation efteråret 1988

Min ældste søn Mikael, der er leder for UV sammen med Henriette, spurgte mig, om jeg ville køre de unge en tur til Blokhus op langs stranden en lørdag aften.

De 13 unge blev hentet i kirken i Ålborg, hvor de havde sport, og vi kørte afsted i 3 biler.

Et sted skulle vi imidlertid forcere en bæk, og vi valgte at køre en lille omvej længere ud mod vandet, fordi bækken var svær at krydse. Forsent opdagede vi en mindre fordybning i sandet og da vi skulle passere den gik motoren i stå.

Jeg fik startet og forsøgte at fortsætte, men nu begyndte baghjulene at spinde. Bilen sad fast! Og jo mere vi forsøgte at køre, jo mere gravede bilen sig ned. Til sidst stod den med bunden på sandet.

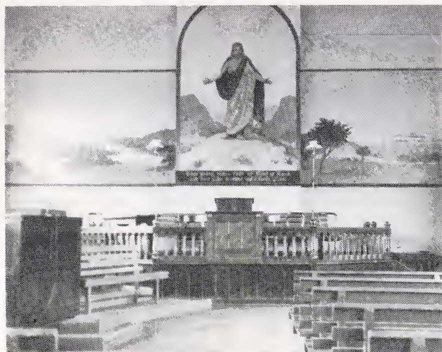
Jeg skal love for at jeg blev hed om ørene. Mange tanker svirrede gennem mit hoved: »Den synker mere og mere. Til sidst forsvinder den måske som i kviksand.«

Nu var det med at komme ud af bilen, frem med planker og grene under hjulene. Vi forsøgte igen og igen, men intet hjalp. En lille flok nordmænd kom til og de hjalp med at skubbe. Til sidst bestemte vi os til at tilkalde Falck, og Niels kørte af sted for at ringe.

Nu kom jeg i tanker om at forhjulene jo graver sig ned når vi skubber, så vi fik også planker under forhjulene. Før jeg startede dennegang bad jeg højt i bilen om Herrens hjælp. 1. gear og fart på og bilen begyndte endelig at bevæge sig - opad. Det gik virkelig og den kom som et skud fremad på det faste sand. Falck blev hurtigt afbestilt.

Vores unge fortalte de unge nordmænd om Kirken, at vi var mormoner og at vi ville invitere dem til at komme ud til os, hvor vi skulle have bål og hygge. □

Johannes Vestbö,

Fra kirkesalen i Korsgade. På den tid var det almindeligt med store billeder i kirkesalen, hvilket i dag er imod kirkens orden. (Foto: Billeskovs Arkiv).

Historiske billeder

Billedet i denne måned er fra kirkebygningen i Korsgade i København, som fra 1902 til 1931 var Kirkens hovedkvarter i Danmark. Under kirkesalen lå missionskontoret. Bygningen blev indviet den 4. juli 1902 af apostel Francis M. Lyman. Det var første gang at medlemmerne ejede deres egen kirkebygning i Danmark. I 1978 blev bygningen revet ned i forbindelse med saneringen af Nørrebro.

Ligger du inde med oplysninger eller billeder fra Kirkens historie i Danmark vil vi på Stjernens redaktion meget gerne i kontakt med dig. □

Fra nedrivningen af kirkebygningen i Korsgade 11 på Nørrebro i København. Vinduerne i kirkesalen ses tydeligt.

Kendt dørvogter fylder 90 år

For omkring 36 år siden fik en missionær pludselig en inspiration om at han og hans kammerat skulle banke på en bestemt dør på Østerbro. Missionæren fik overtalt sin kammerat, og da de bankede på, blev døren lukket op af Sara Dressø, der inviterede missionærerne indenfor. Missionærerne fortalte Sara om Mormons Bog og bad om lov til at komme tilbage på et tidspunkt hvor også hendes mand var hjemme.

Men hendes mand, Torkil, havde absolut ikke lyst til at tale med missionærerne, så da de efter aftalen skulle komme gik Torkil sig en tur. Men missionærerne blev ved med at komme og inden længe kom Torkil Dressø også flittigt i kirken. Men der skulle imidlertid gå cirka to år før også Torkil Dressø sluttede sig til kirken.

Torkil Dressø, der den 27. marts 1989 fyldte 90 år har siden sin dåb i 1955 haft mange ansvarsfulde kaldelser i kirken.

En lang tid tjente Br. Dressø som rådgiver til missionspræsidenten, hvilket medførte mange rejser rundt omkring i landet til de forskellige distriktskonferencer.

Torkil Dressø, der i dag hører til Københavns 2. ward har i mange tjent som dørvogter. På den måde har han været med til at give utallige mennesker et positivt førstehåndsindtryk af kirken. »Det der fascinerede mig mest ved kirken, var den glæde jeg følte ved at komme til at virke for andre,« slutter den nu 90-årige Torkil Dressø. □

CG.

11 medlemmer af kongressen er Sidste Dages Hellige

Elleve medlemmer af den 101. kongres i USA, som første gang mødtes den 3. januar 1989 er medlemmer af Kirken.

Følgende er senatorer: Jake Garn, Orrin Hatch og Harry Reid.

Følgende fra repræsentanternes hus er medlemmer af Kirken: Jim Hansen, Wally Herger, Howard Neilson, Wayne Owens, Ron Packard, Norman D. Shumway, Richard H. Stallings samt Morris K. Udall.

Der er ialt 433 repræsentanter og 100 senatorer i den 101. kongres. □

(Church News).

Månedens spørgsmål:

Hvor mange gange har Mormon Tabernakelkoret deltaget i ceremonien, hvor den amerikanske præsident indsættes?

Se svaret side XIII.

Jørgen Würtz Sørensen, lektor ved Aarhus Universitet (tv) sammen med br. Boyd Christensen ved et besøg i br. Christensens hjem i Salt Lake City. (Foto JWS).

En rejse til Salt Lake City

At rejse til Saltsøstaden (Salt Lake City) i Utah var i sidste århundrede drømmen for mange danske mormoner. I tusindvis drog de med sejlskib og senere håndkærrer den lange tur »hjem til Zion«, hvor Jesus ifølge Mormonlæren ville komme tilbage og oprette tusindårsriget. En farefuld og anstrengende rejse, der i 1850-erne og 1860-erne kunne tage ni måneder, hvis man overhovedet nåede frem. For en del børn og ældre blev det den sidste rejse, især hvis emigrantkompagnierne blev fanget af vinteren på vejen over Rocky Mountains.

Idag kan turen klares med fly på 12-15 timer afhængig af forsinkelser og omfanget af kaos i amerikansk indenrigsluftfart. Det lykkedes mig da også, trods besvær med bagagen, at komme hurtigt og behageligt til Salt Lake City for at studere de danske og især de nordjyske mormonudvandreres historie i Mormonkirkens store historiske arkiver. Og selv om det lyder paradoksalt er Salt Lake City et ganske fremragende sted for studier i dansk social- og udvandrerhistorie. Selvfølgelig først og fremmest omkring de danske mormoners religiøse historie, men egentlig også på en række andre felter, f.eks. arbejdet og hverdagslivet blandt overvejende fattige nordjyder i det 19. århundrede.

I Mormonkirkens hovedkvarter, den 26-etagers høje bygning, i centrum af Salt Lake City findes det historiske arkiv »Historical Department«, der indeholder en imponerende samling af dagbøger og selvbiografier helt tilbage fra Mormonkirkens start i USA i 1830. Men især det danske materiale er enestående. Det skyldes først og fremmest, at Mormonkirkens første kirkehistoriker var Andrew Jenson, eller Anders Jensen, som han hed, da han boede i Vendsyssel fra 1850 til 1866, hvor han udvandrede. På sine senere missionsrejser i Danmark samlede Jenson et utal af dagbøger, breve, protokoller o.s.v. tilbage fra mormonernes første tid i Danmark. Et materiale, som vil komme til at udgøre en hovedbestanddel i min doktordisputats om den danske mormonudvandring.

Det er således Jensons fortjeneste, at det er muligt at følge samtlige missionærer fra de kom til Danmark i foråret 1850 nærmest dag for dag. Hvorledes missionen var organiseret, hvem man henvendte sig til, hvorledes myndighederne og befolkningen reagerede på det nye budskab, der på mange måder var fremmedartet for den danske befolkning o.s.v.? Det gælder f.eks. dagbøgerne fra George Parker Dykes, som var den første mormonmissionær i Nordjylland fra oktober 1850. Dagbøgerne fortæller om, hvorledes det på kort tid lykkedes Dykes at omvende en stor del af baptisterne i Aalborg-området, bl.a. baptisternes forstander, jernstøber H.P. Jensen i Nørresundby.

Dagbøgerne fra Dykes, H.P. Jensen og en række andre nordjyyske mormoner fortæller også historien om de ganske voldsomme forfølgelser, man var ude for i de første år, hvor såvel politimester som biskop ikke mente, at religionsfriheden gjaldt for mormonerne. Men dagbøgerne og selvbiografier fortæller også mange ting om dagliglivet i midten af det 19. århundrede blandt mennesker, som oftest befandt sig på livets skyggeside. Undtagelsen er H.P. Jensen, der var velhavende jernstøberiejer. På trods af forfølgelser og chikanerier holdt han fast ved Mormontroen, solgte sin fabrik og gav pengene til Mormonkirken, der herigennem kunne finansiere rejsen for mange nordjyske mormoner til USA.

Men dette store materiale fortæller også historien om, hvorledes de mange fattige nordjyske mormonudvandrere forvandlede Utah fra en gold saltørken til en frugtbar og velstående stat. Det var et hårdt slid og afsavn, som først kom 2. og 3. generations udvandrerne til gavn. Dagbøger og brevmaterialet fortæller også, at danskerne i høj grad holdt sammen, ja at man ofte slog sig ned med mennesker fra ens egen landsby f.eks. i Nordjylland, ligesom man giftede sig indbyrdes. I San Pete-Dalen er Hansen, Jensen, Sorensen o.s.v. stadig de mest almindelige, og man kan her stadig finde enkelte, der omend med besvær er i stand til at tale dansk.

I selve Salt Lake City er danskheden også levende. Her drejer det sig dog først og fremmest om de ganske mange danske mormoner, der tog til Utah efter 2. Verdenskrig. Danskerne har stadig en stor dansktalende menighed, hvor den historiske interesse er betydelig. Ikke mindst slægtshistorie spiller en væsentlig rolle, da det at finde sine forfædre netop også har religiøs betydning. Dette

religiøse motiv er baggrunden for etableringen af det andet store historiske arkiv, nemlig »Family History Library«, der ligger tæt ved Templet og Tabernaklet. I »Family History Library« findes verdens største samling af mikrofotograferede kirkebøger, folketællinger m.v. fra hele verden, herunder en komplet samling af dansk materiale.

Det er ikke sært, at slægtshistorikere fra hele verden, strømmer til Salt Lake City, da alt materialet er let tilgængeligt og hjælpen gratis og særdeles kompetent. Der spørges ikke om man er medlem af Mormonkirken eller ej. Alle har adgang til samlingerne og til de kurser, der bliver holdt ofte for de enkelte lande, eller for de slægtsforskere, som har interesse f.eks. for de skandinaviske lande. Der er vejledning og hjælp på spansk, tysk, dansk, svensk, ja sågar finsk. For de mange danskere, der faktisk et eller andet sted på stamtavlen har rødder i andre lande end Danmark f.eks. Sverige eller Tyskland, er stedet således ikke alene nyttigt, men enestående. Materialet er her samlet for hele Europa, let tilgængeligt og hurtigt at få kopier af.

Mit forskningsarbejde foregik først og fremmest i the »Historical Department«, hvor dagbogsmaterialet, selvbiografier, protokoller m.v. befinder sig. Der var her ingen problemer med arkivadgang, selv om jeg ingen forbindelse har til Mormonkirken. Tværtimod var der stor interesse for mit arbejde med den danske mormonudvandrings historie fra arkivarerne, der naturligvis hed Sorensen og Christensen, men som ikke selv talte eller læste dansk. Hjælpsomheden f.eks. med kopiering af materialet var stor, ligesom gæstfriheden blandt især mormonerne af dansk afstamning var overvældende. Alle ville gerne høre nyt »hjemmefra«. På den ene side ting, der kunne overbevise om, at udvandringen var rigtig (her var den danske trækprocent et stærkt kort), på den anden side også oplysninger om naturen, vejret, dronningen og udvandrernes hjemegn, hvor længslen måtte komme frem. »Det delte hjerte« som mange af de mormoner, der kom til Utah efter 2. Verdenskrig, stadig kaldte den splittelse, som vel karakteriserer alle indvandrere.

Foruden de store historiske arkiver er Salt Lake City da også en oplevelse, især for mig som historiker, der har læst om Templet, Tabernaklet o.s.v. Det var spændende at blive inviteret til spisning i Brigham Youngs »Lion House«, der var flittigt afbildet i datidens danske aviser, når der skulle advares mod det syndefulde liv i »flerkoneriets lastefulde huler« i forrige århundrede, men især koncerterne i Tabernaklet med det verdensberømte Tabernakel-kor var en oplevelse.

Mormonerne har i betydelig grad sat deres præg på Utah. Mormonkirken har eget universitet, ejer banker, fabrikker, supermarkedskæder o.s.v. På den ene side denne imponerende indsats at skabe en velstående stat af intet, hvor også danske mormonudvandrere bidrog væsentligt. Saltsøstaden rummer da også stadig utallige vidnesbyrd om de danske mormoners virksomhed, og især mormonernes historiske bevidsthed har da også fastholdt vigtige dele af dansk historie. Ikke alene på det religiøse område, men i høj grad også på det social- og kulturhistoriske felt. Det blev en stor og frugtbar oplevelse for mig fagligt, men i høj grad også personligt. □

Lektor Jørgen Würtz Sørensen, Center for Kulturforskning.

Tabernakelkoret, som Kirkens besøgstjeneste også sørgede for at lektor Jørgen Würtz Sørensen oplevede. (Foto LDS).

38 blev ordineret til ældster

Mexico City, Mexico. Stavspræsidentskabet i Arbollilo stav i Mexico City måtte bruge masser af tid og opdele wardene i staven for at kunne interviewe vordende ældster. Stavspræsidentskabet talte med mere end 90 mænd, og 38 af dem blev ordineret til ældster ved den følgende stavskonference. »Interviewene var meget åndelige, især når brødrene talte om deres følelser for Herren, evangeliet og det at have sin familie beseglet i templet,« sagde stavspræsidenten efter alle møderne.

To sidste dages hellige i samarbejde med Aeroflot

J. Willard Marriott, der er stavspræsident for staven i Washington D.C. og samtidig bestyrelsesformand og direktør for Marriott Corporation samt Jon M. Huntsman, stavspræsident for Salt Lake Monument Park stav og bestyrelsesformand for Huntsman Chemical Corp. fortalte ved en pressekonference sammen med Aeroflot, at de sammen vil danne et cateringselskab.

Marriott In-flight Services, verdens største airline catering service og Aeroflot bekendtgjorde at de vil danne et nyt selskab, Aeromar, der vil tage sig af al catering service i Sovjetunionen. Aeromar, vil forhandle med Huntsmans selskab, der er USAs største privatejede kemiske firma, om at sørge for plastikservice. Til det formål vil Huntsman bygge en kemisk fabrik i Sovjet. □

(Church News).

KANAL 54, TV-AALBORG
14.00 Chang - besøg i sportsklub
14.30 Mormon Tabernakel Koret synger

FREDERICIA
17.30 Mormon Tabernakel Koret synger
18.00 Film (K): Amy på egen grund
?.00 Serie (K): Cagney & La-cey
22.00 Fi... (K): Den tapre pa-

KANAL 60, VESTEGNEN
18.00 Klaptræet
19.00 Music and the spoken word

Musik og det talte ord på TV – en kæmpesucces!

Hver uge toner Mormon tabernakelkoret frem på tusindvis af TV-skærme overalt i Danmark. Det sker under den ugentlige udsendelse af programmet »Musik og det talte ord«, der for tiden udsendes på 10 forskellige TV-stationer rundt om i landet.

Som bekendt er »Musik og det talte ord«, det radio og TV-program, der er fortsat længst i verdenshistorien. Programmet, der forlængst er sikret en plads i Guiness rekordbog, blev første gang udsendt i 1929.

Udsendelsens indhold er meget enkel. Den består af 30 minutters sang fra det verdensberømte Mormon Tabernakelkor kun afbrudt af et kort inspirerende budskab, der præsenteres af den kendte TV-mand J. Spencer Kinard. Afhængig af årstiden eller programmets tema synger Mormon Tabernakelkoret kendte salmer, store værker af de kendte klassiske mestre som Bach og Händel eller populære evergreens eller musical-successer.

I Danmark er det Kent Gade Olsen, formand for Dansk Tabernakel Kor Selskab, der af Bonneville Media Communications har fået til opgave at udsende »Musik og det talte ord«.

Kent Gade Olsen, der er bosiddende i Kolding er gift med en sidste dages hellige, men er ikke selv medlem af kirken. Alligevel har Kent siden 1976 sat omkring 60.000 kroner i projektet af egen lomme. Selvom Kent Gade Olsen til daglig arbejder ved Kolding Lyntryk er det alligevel lykkedes ham, at finde tid til at få ti TV-stationer og lige så mange radio-stationer til ugentligt at udsende »Musik og det talte ord«.

På Sjælland udsendes »Musik og det talte ord« på følgende TV-stationer: Kanalen, TV-Roskilde, VLR, Næstved TV samt Holbæk TV. I Jylland og på Fyn udsendes programmet over følgende stationer: Odensekanalen, TV Fredericia, TV Odder, TV Aalborg, Esbjerg TV og Aarhus TV.

Kent Gade Olsen har fået mange positive tilkendegivelser både fra radio/TV-stationer og fra seere og lyttere. Faktisk ringede man fra en bestemt radiostation for at sikre sig at han ikke også gav programmerne til den konkurrerende station fordi det var en kæmpesucces blandt lytterne. På grund af en programændring måtte en sjællandsk TV-station lade »Musik og det talte ord« udgå en enkelt lørdag, men det resulterede i en veritabel seerstorm af seere, som ville vide hvorfor programmet ikke var blevet udsendt den uge.

Kent Gade Olsen mener selv at grunden til successen ligger i at folk ikke føler at de bliver påtvunget en bestemt religion, selv om alle godt er klar over at programmet er produceret af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

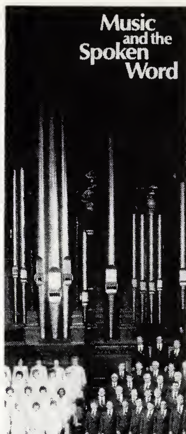
»Man behandler hverdagens problemer ud fra Biblen og ud fra almen livskundskab - det er noget folk kan lide,« fortæller den altid energiske Kent Gade Olsen. »Det er religion på en afslappende måde, der er ingen prædiken i disse programmer.«

Kent Gade Olsen mener ligeledes at det er et bredt udsnit af befolkningen, der ser eller lytter til udsendelserne med Mormon Tabernakelkoret. »Jeg troede før i tiden at korets musik appelerede til de 35-50 årige, men det er ikke rigtigt. Musikken har tag i brede grupper i befolkningen på grund af sit alsidige repertoire,« fortæller Kent Gade Olsen.

Kent Gade Olsen, der årligt sender hundredevis af breve ud til radio- og TV-stationerne for at få dem til at sende »Musik og det talte ord« fortæller at det bedste kirkens medlemmer kan gøre for at deres lokale radio- eller TV-station vedbliver med at sende programmet, er at ringe op til stationen og rose programmet objektivt.

I samarbejde med Den Danske Mission og stavene i Jylland og på Sjælland og Kent Gade Olsen er der blevet fremstillet en brochure som missionærer og medlemmer kan give undersøgere og venner. Brochuren fortæller ganske kort om Mormon Tabernakelkoret samt om proogrammet »Musik og det talte ord.« □

CG

Brochuren, som medlemmer og missionærer kan bruge til at dele ud til venner og bekendte.

Walder Hartmann, udsendelsens danske speaker, i studiet på Radio Vejle Fjord. Walder Hartmann er præst i adventistkirken, men en begejstret tabernakelkorstilhænger. (Foto: DTKS).

Mormons Bog.

En Beretning,

skreven ved Mormons Haand

paa Tavler,

efter Nephis Tavler.

Og det er en Forkortelse af Nephis Folks Optegnelse, og Lamaniternes Handeler; skreven til Lamaniterne, hvilke ere en Levning af Israels Huus; saa og til Jøder og Hedninge. Skreven efter Befaling, samt ved prophetisk og Aabenbarings Aand. Skreven og forseglet og gjemt i Herren, at den ei skulde fordærves, men komme frem ved Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand, og gjemt i Herren til at fremkomme i sin Tid ved Hedningerne. Udlæggelsen deraf ved Guds Gave. Ogsaa:

Et kort Udtog af Ethers Bog; hvilken ogsaa er en Optegnelse om Jareds Folk, som blev fraskilt paa den Tid, Herren fordærvede Folkets Tungemaal da de byggede et Taarn, for at naae Himmelen; hvilket viser de Overblevne af Israels Huus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre; og at de kunne kjende Herrens Pagter, at de ikke ere forskudte til evig Tid; og ligesaa for at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus er Christus den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk. Og nu, dersom der er Feil, da ere de menneskelige Feiltagelser; derfor fordømmer ikke, hvad der hører Gud til, at I maae findes ubesmittede for Christi Domstol.

Moroni.

Oversat paa Engelsk fra Grundtexten

af

Joseph Smith den Yngre.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow.

Trykt i F. E. Bordings Bogtrykkeri.

1851.

Mormons Bog på dansk i 138 år

Den 22. maj 1989 er det 138 år siden at hele Mormons Bog udkom i dansk oversættelse.

Det første oplag af Mormons Bog bestod af 3.000 eksemplarer, af hvilke de 200 blev udgivet i ark for at give alle de hellige, af hvilke mange var fattige, lejlighed til at anskaffe sig Mormons Bog i mindre portioner ad gangen, efterhånden som arkene kom fra trykken.

Det første ark udkom den 5. januar 1851 og det sidste den 22. maj samme år. Prisen for et eksemplar af Mormons Bog var dengang en rigsdaler og 24 skilling.

Forud for udgivelsen var der gået et langt og omhyggeligt oversættelsesarbejde, der havde strakt sig over adskillige år. I 1843 rejste danskeren Peter O. Hansen til Boston i USA, hvor han blev omvendt til kirken og døbt af sin bror Hans Hansen den 7. marts 1844. Kort efter flyttede Peter O. Hansen til Nauvoo hvortil han ankom den 6. december 1844. Peter O. Hansen fortæller i sin dagbog:

»Den 6. december landede jeg i Nauvoo. Nogle dage derefter tog min broder mig til præsident Youngs hus og fortalte ham om mine følelser angående Mormons Bog, hvorpå præsidenten pålagde mig det som en pligt at udføre oversættelsen.« (Den Danske Missionshistorie, s. 7).

Peter O. Hansen begyndte sin oversættelse af Mormons Bog i Nauvoo i USA.

I den følgende tid arbejdede Peter O. Hansen på oversættelsen af Mormons Bog. »... jeg arbejdede alene i omtrent seks måneder, mens jeg modtog min føde fra tiendehuset. Noget af det sidste blev skrevet i templet, idet jeg blev ansat som dørvogter dér. Derefter kom den tid, da Kirken måtte forlade Illinois. Jeg svøbte da manuskriptet i et stykke bomuldstøj og lagde det på min kistebund, før den lange rejse til Øvre Kalifornien, som dette land da kaldtes.« (Den Danske Missionshistorie, s. 7).

Senere da Peter O. Hansen blev kaldet til at missionere i Danmark sammen med apostel Erastus Snow, færdiggjorde man oversættelsen og korrekturlæste den med hjælp fra en Hr. Monrad, der var korrektør og redaktør ved et københavnsk blad.

Mormons Bog blev trykt ved en ganske ung og ny trykker F. E. Bording, da de etablerede trykkerier ikke ville trykke for mormoner. Bording er i dag et af Danmarks største trykkerier.

22 år efter udgivelsen af Mormons Bog påbegyndte man en nyoversættelse, idet det danske sprog i den mellemliggende periode havde udviklet sig ret meget. Denne nyoversættelse blev varetaget af Andreas Jensen og Niels Wilhelmsen og blev afsluttet i foråret 1881.

I 1949 udkom det sjette oplag af Mormons Bog, der var en nyoversættelse foretaget af Orson B. West. Orson B. West havde under anden verdenskrig været missionspræsident for den danske mission. Efter krigen var han emigreret til Utah hvor han var blevet bedt om at nyoversætte Mormons Bog. Det er Orson West's oversættelse som den dag i dag bruges i Kirken i Danmark.

Orson West, der oversatte den nuværende udgave af Mormons Bog.

Tusinder af danskere er gennem årene kommet til at tro på Mormons Bogs sandhed takket være den indsats, som disse tidligere oversættere gjorde.

I 1950 læste en skofabrikant Marius Mogensen i Mormons Bog og fik et vidnesbyrd om dens sandhed. Det bevirkede at han på stedet købte 1.000 eksemplarer af Mormons Bog, som han skænkede Den Danske Mission til uddeling til undersøgere. □

CG.

Svar på månedens spørgsmål

Tabernakelkoret har deltaget ved fire præsidentindsættelser i USA:
Lyndon B. Johnson, 1965;
Richard M. Nixon, 1969;
Ronald Reagan, 1981; og
George Bush, 1989.

Vinterhøst

Jeg havde søgt arbejde i næsten 4 måneder, og tilsidst fik jeg ét. Jeg skulle begynde den 12. januar 1987. Men jeg var ikke helt glad for det. Jeg havde meget mere lyst til i stedet for at tage til Vesttyskland og foretage genealogiske undersøgelser.

Så jeg bad for sagen. derved blev mine følelser forstærkede. Det var syndigt ikke at arbejde, men jeg følte også, at det var syndigt af mig at påbegynde mit nye arbejde. Derfor fastede og bad jeg, og jeg talte med min mand, som sagde: »Hvis du føler det sådan, skulle du måske ikke tage imod arbejdet«. Men jeg synes heller ikke at det var rigtigt. Så jeg bad igen. Jeg følte at jeg skulle tale med grenspræsidenten. Han foreslog at jeg tog til Vesttyskland FØR jeg begyndte på mit nye arbejde, men på den måde havde jeg kun 10 dage. Han tilbød oven i købet at køre os dertil i sin bil. »Jeg har en uges ferie fra den 12. januar, og desuden har jeg altid ønsket at se Nordtyskland«, sagde han. Jeg kunne måske begynde på mit nye arbejde en uge senere. Den 2. januar ringede grenspræsidenten og sagde, at han ikke kunne tage afsted. Distriktspræsidenten skulle tale med ham. Men han ville med glæde låne os sin bil, og min mand kunne godt få fri en uge.

Vi havde kun to timer til at ringe til noget familie i Lübeck, hvor vi kunne bo, til at købe færgebilletter, få bilen hentet og pakket. Vi syntes ikke at det var rigtigt at fare afsted på den måde, men inderst inde vidste jeg, at det netop var det, Herren ønskede at vi skulle.

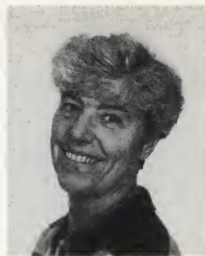
Vi tog færgen fra Trelleborg i Sverige til Travemünde.

Hvor skulle vi hen? Da vi havde bedt, følte vi, at vi skulle besøge kirkens arkiver i Bad Segeberg. Jeg havde skrevet til dem i forvejen. Vi ankom dertil kl. 9 om morgenen. Den unge mand, der tog imod os, fortalte at den ældre dame, som vi havde skrevet til, havde trukket sig tilbage to dage før. Han var ny på stedet og kunne ikke hjælpe os. Men han sagde, at den ældre dame ville komme forbi den næste dag. Kunne vi måske så komme igen? Jeg bad en stille bøn og sagde: »Det er i orden, men vi er her kun i denne uge. Har du en idé til, hvad vi kan gøre i dag?«. »Ja, måske ... Ja, jeg tror nok at jeg har en idé«, sagde han, hvorpå han foretog 4 telefonopringninger, som resulterede i 4 adresser. Den første var til et arkiv, men de kunne ikke hjælpe os. Det andet var til en præst, som ikke var hjemme. Den tredie var til et hus i den landsby, hvor min far var født, men ingen lukkede op, da vi kom dertil. Det var ret så nedslående, men vi bad en bøn og ringede på igen. Så var der en dame, som viste sig i døren til et andet hus og sagde, at den mand vi søgte var bortrejst, men ville komme tilbage om en uge. Vi fortalte hende, hvorfor vi var kommet. Hun sagde, at den omtalte mand sikkert ikke kunne hjælpe os ret meget, men henviste os til hans søster, som boede i nærheden. Hun havde en anetavle.

Da vi ringede på hos søsteren, var det en dame på 90 år, som lukkede op. Vi viste hende vores anetavle og hun sagde, at det hus, som vi netop havde besøgt, var min bedstefars hus engang. Derpå henviste hun os til Reinfelder museet, hvor de ville have nogle flere oplysninger.

Museumsinspektøren bød os hjerteligt velkommen og fortalte os om min bedstefars familie. Det meste af det, han fortalte os, var nyt for mig. Han havde en kopi af købekontrakten til det hus, vi netop havde besøgt. Han sagde, at han ville give os en kopi af kontrakten, samt kopier af andre interessante dokumenter, hvis vi ville komme igen den næste dag. Da vi havde vist vores datter min bedstefars og oldefars gravsteder, tog vi tilbage til Lübeck. Den næste dag, om tirsdagen, tog vi hen til den præst, som ikke var hjemme i første omgang. Han gav os en række adresser på store gårde i nærheden. En af adresserne var til et lille hvidt hus, hvor der ingen var hjemme. På mange af gårdene fik vi lov til at tage kopier af deres anetavler.

Om eftermiddagen kom vi til et hus, hvor kun konen var hjemme. Hun var mistænksom over for os, og først da vi viste hende vores anetavle, inviterede hun os indenfor. Snart efter kom hendes mand hjem. Jeg fandt hurtigt ud af, at jeg var i familie med hende. Da vi sagde nej tak til at drikke kaffe sammen med dem, begyndte de at tale om Salt Lake City og mormonernes store arkiver. Manden sagde: »I er vel ikke tilfældigvis mormoner?« Da vi sagde ja, sagde han: »Det er vi også, vi er bare ikke aktive«. På den måde fik vi mulighed for at bære vore vidnesbyrd. Efter middagen, da vi skulle til at gå, sagde manden: »Jeg hørte ved juletid en kantate af Bach. Det var en bøn til Herren om at sende sine engle. Jeg bad til, at Gud ville sende sine engle til os. Og nu ved jeg at min bøn er blevet hørt«. Hvor vi dog følte os ubetydelige og uværdige, da vi hørte dette, men vi var alligevel lykkelige. De var de eneste mormoner på stedet og Herren havde ført os til dem.

Edith Wiklöf bor for tiden i Gøteborg.

Næste dag tog vi hen til museet igen. Inspektøren havde lavet kopier til os og undersøgt en hel slægtslinie. Han lovede at give os endnu flere navne, hvis vi ville komme igen senere på ugen. Da vi forlod museet, fik vi den idé at sætte en annonce i den lokale avis. Så vi gik tilbage til det lille, hvide hus, men der var stadig ingen der lukkede op. Vi fortsatte med at besøge gårde og fik lov at kopiere mange anetavler. Et sted fortalte de om et arkiv i Lübeck, som kun havde åbent én eftermiddag om ugen. Der lykkedes det os at få endnu flere navne.

Den næste dag, om torsdagen, to dage før vi skulle tilbage til Sverige, besøgte vi en mand, som vi havde hørt om i en forretning. Han havde en anetavle, som en bankassistent var så venlig at kopiere for os. Jeg lånte en telefonbog på et postkontor, med navnene på alle de landsbyer, vi havde besøgt, og jeg skrev de navne af, som jeg genkendte fra mine undersøgelser. Da jeg ringede til disse mennesker, var de fleste af dem parate til at mødes med os. Det resulterede i endnu fle-

re navne. Om eftermiddagen opstod der en voldsom snestorm, og det forhindrede os i at besøge de små landsbyer, så vi tog tilbage til museet i Reinfald. Desværre var inspektøren gået for den dag. Vi bad en bøn og besluttede derpå at tage hen på kirkens arkiver. Da min mand stoppede bilen, for at spørge om vej, så han til sin store overraskelse museumsinspektøren. Vi kørte ham hjem og fik endnu flere navne af ham.

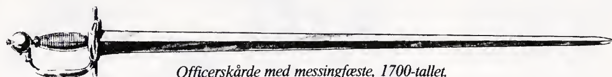
Den næste dag tog vi endnu en gang hen til det lille, hvide hus. Denne gang blev døren åbnet af en mand. Han lod os kopiere en anetavle på ca. 80 sider, hvor der stod over 250 navne. Da vi gennemgik anetavlen på vejen tilbage til Lübeck, opdagede jeg, at hans og min ældste stammor var søstre. Klokken 16.30 om eftermiddagen var vi færdige med at kontakte alle dem, som vi havde sat os for at kontakte. Vi var så taknemmelige for Herrens hjælp. Næste dag forlod vi Lübeck.

Dagen efter vor hjemkomst var alle vejene i vores hjemby lukket, på grund af en kraftig snestorm, og de var lukket i en hel uge. Var vi kommet til Sverige blot en enkelt dag senere, var vi i en hel uge kommet til at sidde fast i Malmø, der ligger ca. 200 km fra vort hjem. Det var et vidnesbyrd for os, om at Herren ønskede, at vi skulle tage afsted en uge før. Nu kunne jeg tage på arbejde som planlagt mandag den 12. januar.

Men det arbejde, som Herren hjalp mig til at udføre i mit fædreland, Tyskland, var endnu vigtigere end at kunne påbegynde mit nye job til tiden. **Jeg kom hjem til Sverige med over 600 navne, som jeg kan få gjort arbejde for i Stockholm templet.** □

Edith Wiklöf.

»De dumme hollændere«

Officerskårde med messingfæste, 1700-tallet.

Vi bevægede os i langsomt tempo hen til hotellet i silende regn. Min kone og jeg havde i to dage kopieret oplysninger om hendes forfædre fra nogle kirkeoptegnelser. Vi var udmattede, alene over at forsøge at tyde de originale håndskrifter, og navnene på generationer af mennesker, som havde boet der, løb ustandselig gennem vore tanker.

Vi gik forbi landsbykirken, der var bygget i 1292. Nogle år før var en gruppe landsbyboere på vej til kirke, blevet myrdet af en flok sultne ulve. Min kone gøs ved tanken om det, og hun krøb nærmere ind til mig.

Vores tur til den lille, tyske landsby var blevet en succes. Vi havde opsporet alle de nødvendige data om min kones familie helt tilbage til 1648. Det var så langt, som vi kunne komme, eftersom kirkebøgerne var brændt under Trediveårskrigen (1618-1648).

Jeg syntes, at turen nu var kommet til MINE forfædre. Den eneste nøgle, jeg havde til dem, var, at min bedstefar havde boet i Solingen i Vesttyskland. Jeg sagde til min kone, at hvis vi tog afsted med det samme, så kunne vi nå at se i kirkeoptegnelserne lørdag formiddag. Så vi tog afsted.

Det var næsten mørkt, da vi ankom til det, som vi mente var Solingen. Vi fandt et hotel og inden længe sad vi ved et bord og ventede på at middagen blev serveret. Da tjeneren bragte os maden, sagde han, at vi befandt os i Gräfrath, i omegnen af Solingen. Til hans store overraskelse afbestilte vi straks maden, og styrtede ud i vores bil, hvorpå vi var i Solingen en halv time senere. Men desværre var alle hoteller optaget. Så vi besluttede os til at køre tilbage til hotellet i Gräfath. Forestil jer tjenerens overraskelse, da vi kom tilbage et par timer efter og bestilte den samme mad igen. Han smilede lidt fåret, da vi forklarede ham, hvorfor vi var styrtet afsted i sådan en fart. Derpå fortalte han os, at ALLE Solingens kirkeoptegnelser var arkiveret i bygningen, som lå op til hotellet. Nu var det vores tur til at smile fåret. Efter middagen gik vi med det samme ud for at se, om det, han havde fortalt os, var sandt. Arkiverne fandtes på stedet og havde åbent om lørdagen fra 8 til 12.

Næste morgen stod vi ved døren, endnu før arkivet havde åbent. Da jeg præsenterede mig for arkivaren, sagde han: »Ach Herr Kirschbaum, wie schön, das Sie endlich gekommen sind!« (Hr. Kirschbaum, hvor er jeg glad, fordi De omsider kom!«)

C.R. Kirschbaum er medlem af Haarlem ward i Holland og leder af Kirkens Nyhedsformidling i det hollandske område.

Det viste sig, at den forrige arkivar havde samlet oplysninger om hele Kirschbaum slægten. Han var kommet helt tilbage til år 1500. Det viste sig desuden, at slægten Kirschbaum havde været berømte for deres fremstilling af sværd. Det var startet med en smedje ved siden af »Kirschbaum zu Unnersberg«-gården. Vi fik senere at se, hvor gården havde ligget. Området hedder stadig »Kirschbaumer Hof«, og gaden nedenfor »Kirschbaumer Strase«. Smedjen udvikledes til en stor fabrik, hvor man fremstillede sabler, fleuretter og økser. Da ordrerne fra udlandet blev for store for dem at efterkomme, begyndte de at samarbejde med en anden smedje.

Adskillige af mine forfædre har været borgmestre i Solingen. Det fremgik af et avisudklip, at de havde de typiske Kirschbaum karaktertræk. Det skal bemærkes her, at Kirschbaum'erne i reglen er rolige og gode i deres optræden - undtagen når de bliver provokeret. Så kan de blive helt ustyrlige. Dette måtte en notarius sande, da han havde spillet én af mine forfædre et slemt puds. Kort efter fandt han sig lukket inde i sit eget hus, fordi man havde lagt et læs gødning lige foran hans dørtrin. Det var leveret personligt af borgmester

Kirschbaum. Hele historien kom naturligvis i avisen.

Ved middagstid forlod vi arkiverne, fyldt med oplysninger om hundreder af forfædre, anetavler, en bog om Solingens sværdfabrikanter og utallige fotokopier om ting, der var offentliggjort om mine forfædre.

Om eftermiddagen besøgte vi »Klingen-Museum«, hvor vi beundrede de smukke officerssabler, der var besat med guld og perlemor. Nogle af sablerne var blandt andet fremstillet til Wilhelm II, Bismarck og von Hindenburg. Firmanavnet Kirschbaum var indgraveret i guld. Selv om det hele var meget imponerende, så var jeg stadig taknemmelig for min bedstefar, som havde nedsat sig som hotelejer i Amsterdam.

På vores vej tilbage til Holland sagde vi ikke ret meget. Vi var stadig opfyldt af dagens oplevelser. I løbet af et par timer havde vi fået slægtsoptegnelser af over hundreder af forfædre. Men pludselig brød jeg tavsheden. Jeg kunne ikke lade være med at le ved tanken om mine forfædres tilfredse smil, da vi ankom til det sted, hvor de oplysninger lå, som var nødvendige for at gøre tempelarbejde for dem, og derpå blive ustyrlige, da de så os styrte afsted til Solingen. Jeg kunne næsten høre dem råde: »Donnerwetter, die dummen Holländer!« (»De dumme hollændere!«) □

C. R. Kirschbaum

Ældste Russell M. Nelson i samtale med Li Xiannian fra den kinesiske administration. (Officielt foto - Church News).

To apostle på besøg i Kina

Ældste Russell M. Nelson og Ældste Dallin H. Oaks besøgte fornylig Folkerepublikken Kina efter anmodning fra Det Første Præsidentskab. Et af højdepunkterne under de to apostles besøg i Kina var deres møde med den tidligere præsident Li Xiannian, der nu er formand for folkekomiteen for det kinesiske folks politik, samt Peng Chong, næstformand for den nationale folkets kongres.

»Vi blev forsikret om«, forklarer ældste Nelson, »at folk i Kina og kinesiske borgere, der opholder sig i udlandet, har frihed til at slutte sig til hvilken som helst religiøs bevægelse, de ønsker samt at dyrke denne tro i Kina uden frygt for repressalier.«

Ældste Oaks fortalte at det betyder »at man kan være sidste dages hellig og bo i Folkerepublikken Kina, uden at blive isoleret fra sine trosfæller eller blive straffet for sin tro.«

Der kan imidlertid ikke drives missionering i Kina, eftersom opsøgende missionsarbejde er forbudt ved lov.

Ældste Nelson fortalte, at det er lovligt for et menneske at bede et andet menneske om oplysninger. »Hvis disse oplysninger drejer sig om religion, kan den adspurgte person frit besvare spørgsmålene om tro eller lærdomme. Hvis spørgeren vælger at tro det han hører, kan vedkommende frit slutte sig til kirken og følge den pågældende kirkes regler.«

»Mange sidste dages hellige har i årevis spurgt hvornår Kina bliver åbnet for missionering.« Ældste Nelson forklarer at mange sidste dages hellige sikkert bliver overrasket når de hører at det har Kina faktisk været i årevis. Men ikke på den måde de fleste medlemmer tror. Der er ingen planer om at sende missionærer til Kina, men alligevel er der oprettet grene af Jesu Kristi Kirke i Peking, Shanghai og Xi'an fordi mange kinesere har sluttet sig til kirken under deres studier i udlandet.

Kirken i Kina skal ifølge loven klare sig selv helt, forklarer de to apostle. Kirker i Kina skal understøtte sig selv, være administreret af kinesere og uden indblanding fra udlandet sprede deres budskab. Ifølge disse regler er kirker i Kina økonomisk selvstændige og nye medlemmer kommer ved at folk ønsker at blive undervist, snarere end ved opsøgende missionærarbejde.

De to generalautoriteter siger at det er en god måde for Jesu Kristi Kirke at arbejde under. Vi forventer at kirken i Kina ledes af en kineser, ligesom kirken i Argentina ledes af en argentiner eller som kirken i Japan ledes af en japaner. »Vi er ikke en amerikansk kirke - vi er en verdensomspændende kirke« siger ældste Oaks. Den kinesiske lov tillader religiøse ledere fra udlandet at tage til Kina og afholde lederskabsmøder ligesom det også er tilladt kinesere at tage til udlandet for at deltage i møder.

»Tiden er kommet for Kina«, siger ældste Oaks, »den følelse har jeg. Jeg er overbevist om at kirken vil vokse dér og medlemmerne have fremgang.«

»De kinesiske ledere vi talte med var venlige og inviterede os til at komme tilbage til yderligere samtaler. Li (den tidligere præsident for Kina) fortalte at de ville respektere os og beskytte kirkens medlemmer. Vores møder med ham blev transmitteret således at millioner af kinesere så dem«.

»Der er visse dele af den kinesiske lov, som vi som medlemmer af kirken må gøre os bekendt med. Men når vi er bekendt med dem, vil vore medlemmer være i stand til at virke ifølge loven. Vores tolvte trosartikel kræver at vi er pligtopfyldende borgere i et hvilket som helst land, samt at vi ærer og adlyder landets lov. Det vil vi lære vore medlemmer i Kina at gøre.«

Faktisk er det således, at Kirkens medlemmer verden over, er kendt som deres landes bedste borgere. De bør være arbejdsomme, ærlige, sparsommelige og efterleve de højeste personlige moralske standarder.« □

(Church News).